

[Statsministeren.]

sig om Vestkystens Havneforhold og Fjordudløb; men herom vil Ministeren for offentlige Arbejder udtale sig om kort Tid. Det ærede Medlem Hr. J. C. A. Larsens Henstillinger om forskellige Kystsikringer i Nordsjælland skal blive gjort til Genstand for nærmere Overvejelse og Undersøgelse, saafremt der bliver rettet Anmodning til Ministeriet derom.

Sluttelig skal jeg til det ærede Medlem Hr. Ulrich bemærke, at det ærede Medlem vistnok gjorde sig skyldig i en Overdrivelse, naar han udtalte, at han mindst tyve Gange havde talt med mig om en Ændring af Loven om Landbrugsejendomme; og ganske bestemt er det en Fejltagelse, naar det ærede Medlem formoder, at jeg overhovedet ikke skulde have skænket den Sag en Tanke. Jeg har nøje overvejet hans Henstillinger; men Vanskeligheden ved at indføre Ændringer med Hensyn til de private Tjenestehuse, som det er ønsket af det ærede Medlem, ligger i, at det ikke er let at finde en Form, der tilfredsstiller i de Forhold, det ærede Medlem har sin Opmærksomhed henvendt paa, uden samtidig at indføre Fritagelse fra Lovens Bestemmelser i en Række Tilfælde, hvor dette ikke er tilsigtet. Sagen er imidlertid ikke glemt, og jeg skal paa ny undersøge, om et tilfredsstillende Ændringsforslag maatte kunne udarbejdes.

Udenrigsministeren (Moltesen): Det ærede Medlem Hr. Stauning udtalte og fik heri Støtte af de ærede Medlemmer Hr. Dahlgaard og Hr. Axel Dam, at Danmark brød Enigheden mellem de tre nordiske Nationer ved Delegeretforsamlingen i Genève i Aar ved at forholde sig tavs, medens Sverige og Norge talte stærkt til Fordel for Fremme af Arbejdet for almindelig Nedrustning. Det ærede Medlem Hr. Stauning udtalte, at Danmarks Regerings delegerede ikke vovede at sige et Ord herom, og at de nægtede andre at tale Nedrustnings Sag dernelde af Hensyn til det Militærførlig, der nu forberedes paa Trods af det danske Folks Villie, og det ærede Medlem ender sin Omtale af denne Sag med at protestere imod, at Danmark skal have en lurvet og tvetydig Stilling indenfor Folkenes Forbund af Hensyn til det konservative Parti, der har en saa ringe Tilslutning i det danske Folk, som Tilfældet er.

Jeg skal hertil udtale følgende: Fra den 3.—8. September havde jeg den Ære at lede den danske Delegation. Derefter var Regeringens Repræsentant den konge-

lige Gesandt i Berlin, Kammerherre Zahle, som har været Delegationens Leder og Regeringens Repræsentant alle Aarene undtagen i 1926, da Udenrigsminister Grev Moltke var dernelde, og i de 8 Dage, jeg var der i Fjor; og de 6 Dage, jeg var der i Aar. Som Suppleant havde Hr. Zahle Danmarks faste Repræsentant i Folkeforbundet, Hr. Borberg. Under Generaldebatten i Fjor ved Delegeretforsamlingen tog jeg Ordet angaaende Nedrustningen, og efter at jeg havde omtalt, hvordan Sagen laa og var trukket ud, sluttede jeg med at udtale følgende:

„Det forekommer mig, at vi ikke her i Forsamlingen kan forbigaa denne Tilstand i Tavshed, (nemlig denne Uvirkosomhed i Nedrustningsarbejdet). Vi har overfor hele Verdens offentlige Bevidsthed et Ansvar at bære. Vi kan ikke roligt se paa, at Verden styrer ind i en ny Kaprustningsperiode, der medfører den største Fare for at føre til den næste Verdenskrig, hvis Indtræden allerede betydende Statsmænd og Feltherrer forudsiger med Angivelse af bestemt Tidspunkt. Kan vi ikke gøre andet, saa lad os i det mindste sige Sandheden og haabe paa, at den vil aabne Øjnene paa Menneskeheden. Lad os ikke fortsætte Diskussionen paa Papiret og i Kommissioner, Verden kræver Resultater, men, mine Damer og Herrer, jeg kan og vil ikke tro, at Nedrustningsbestræbelserne allerede har spillet Fallit. Hidtil er det væsentlig den rent militære Side af Spørgsmaalet, som har været gjort til Genstand for Overvejelser, maaske bør vi tage fat paa den økonomiske og politiske Side, paa et rent civilt Grundlag, samtidig med at vi fortsætter de tekniske Studier. Maaske kan vi prøve paa at komme til fuldkommen Klarhed over de Aarsager, som stiller sig i Vejen for Nedrustningsbestræbelserne, og søge de egnede Midler til at rydde disse Aarsager til Side. Jeg vil ikke her pege paa bestemte Forslag, men blot saa indtrængende, som det er mig muligt, lægge denne høje Forsamling paa Sinde, at der maa findes en Vej fremefter.“

Det var upaakrævet at gentage det samme i Aar. Da den norske delegerede, Udenrigsminister Mowinckel, og den svenske delegerede, forhenværende Udenrigsminister Undén, holdt, medens jeg var dernelde, under Generaldebatten i Aar Taler i samme Retning, Taler, der gik ud paa akkurat det samme, som jeg havde sagt den Gang,